

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Martina Kříže ve věci žalobce: **Ing. J. R.**, bytem H., zast. JUDr. Ondřejem Lichnovským, advokátem, sídlem Sádky 2, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl.m. Prahu ze dne 27.9.2011, č.j. 11418/11-1500-106794,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o zpětné posečkání s úhradou platby daně, jelikož v době podání žádosti byla již tato daň uhrazena. Žalobce namítá, že sice daň byla uhrazena, nebylo uhrazeno příslušenství (penále daně). Dle žalobce pojem „daň“ ve smyslu § 156 odst. 1, resp. písm. e) zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen „daňový řád“ nebo jen „d.ř.“) je třeba chápat daň ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 daňového řádu, který zahrnuje rovněž daňový odpočet, daňovou ztrátu nebo jiný způsob zdanění a příslušenství daně. Přitom právě toto příslušenství nebylo v době žádosti uhrazeno. Žalobce souhlasí s tvrzením žalovaného, že nelze aplikovat § 156 daňového řádu na již uhrazené daně, pokud však daňová povinnost není uhrazena zcela včetně příslušenství, je dle žalobce povinností správce daně zabývat se otázkou, zda jsou zde důvody pro zpětné posečkání. Žalobce poukázal na smysl a účel § 156, kdy je v důvodové zprávě k zákonu uvedeno, že je nově přípustné posečkat daňovému subjektu úhradou jeho nedoplatku i zpětně, instrumentu posečkání daně tak lze využít i k eliminaci či snížení dopadu, které představuje prodlení, znamenající současně vznik příslušného úroku z prodlení. Důvody pro posečkání zohledňují především sociální a hospodářské aspekty, přičemž rozhodující bude vždy správní uvážení

v konkrétním případě. Zákonodárce dává výslovně správci daně diskreční pravomoc k tomu, aby v jednotlivých případech posoudil, zda si daňový subjekt „nezaslouží“ eliminaci či snížení dopadu vyměřeného příslušenství. Výklad žalovaného dle žalobce vede k absurdním a diskriminačním závěrům, bylo povinnosti žalovaného se žádosti žalobce meritorně zabývat a aplikovat svou diskreční pravomoc pramenící z aplikace ustanovení § 156 odst. 4 daňového řádu, neboť zákonné důvody pro její aplikaci byly. V dané věci došlo podle žaloby toliko k formálnímu zamítnutí žádosti. Pokud v zákoně existuje možnost, jak zmírnit dopady minulých ustanovení, která neobstojí v současné právní úpravě, pak je povinností státu této možnosti využít. V řízení obecně platí zásada in dubio mitius, tzn. v pochybnostech mírněji. Umožňuje-li daňový zákon více možností interpretace, je třeba volit takovou, která je ve prospěch daňového subjektu. Důvody postupu žalovaného nejsou z napadeného rozhodnutí seznatelné, teprve na základě „vyjádření žalovaného“ se dalo seznámit s právními důvody zamítnutí jeho žádosti, ve kterém žalovaný rozvedl svou úvahu, proč nebylo vyhověno (v minulosti již částečné prominutí, nemožnost aplikovat dopady teorie 3+1).

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť žalobce podal žádost o posečkání zpětně v době, kdy v žádosti uvedené daňové povinnosti již byly uhrazeny. V podání ze dne 3.2.2011 žalobce požádal o rozložení příslušenství daně z příjmů a o zpětné posečkání úhrady platby daně. O žádosti o zpětné posečkání daně bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že byla žádost zamítnuta, avšak žádosti o splátkování příslušenství bylo vyhověno samostatným rozhodnutím ze dne 27.4.2011, přitom v předchozím rozhodnutí správce daně bylo příslušenství ve výši 215.142,- Kč prominuto. Je tak irelevantní žalobní námitka směřující k tomu, že příslušenství je daň, tedy že pokud je žádáno o prominutí daňové povinnosti, byl žalovaný povinen se zabývat také žádostí o posečkání příslušenství. Zároveň žalobce vyčerpal všechny výhody, které poskytovala předchozí úprava zákona o správě daní, kdy opakovaně žádal o prominutí příslušenství a bylo mu částečně vyhověno. Daňový řád opustil institut žádosti o prominutí příslušenství z důvodu tvrdosti zákona a prominout příslušenství je tak oproti předchozí právní úpravě značně omezeno. Proto nemá smysl polemizovat o tom, zda daňový subjekt, který neuhradí daňovou povinnost včas, je ve výhodě, protože může žádat o snížení příslušenství. Při současné právní úpravě nemůže požadovat snížení příslušenství, může pouze žádat o splátkování či o posečkání s úhradou příslušenství, pokud takovému daňovému subjektu bude sdělen úrok z prodlení, jelikož výše již nemůže být z důvodu tvrdosti snížena. Důvodová zpráva danému institutu posečkání jen potvrzuje, že tento institut je určen pro neuhrazené daňové povinnosti, neboť jen u ní nelze eliminovat dopad prodlení s úhradou daňových povinností. Žalobcem namítaná zpětná teorie 3+0 není akceptovatelná, jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 8As 47/2005-86. Po exekuční úhradě daňových povinností už neměl správce daně důvod povolovat odklad při placení daňových povinností, neboť byl naplněn základní „díl“ daňového řízení, uvedený v § 1 odst. 2 daňového řádu, tj. zabezpečení daňové úhrady. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 15/2013-34, ve kterém se soud vyjádřil k otázce zpětného posečkání. Soud konstatoval, že institut posečkání neslouží k zmírnění následků vzešlých z doměření daně. Možnost tzv. zpětného posečkání je upravena v § 156 odst. 4 daňového řádu, který stanoví, že posečkání lze povolit nejdříve ode dne splatnosti, a to i zpětně. Nicméně tato právní úprava nezakládá izolovaný institut, jehož účelem by bylo částečné prominutí příslušenství daně. Možnost zpětného posečkání dle § 156 odst. 4 je stále stejným institutem jako posečkání samotné dle § 156 odst. 1 daňového řádu a je vázáno na naplnění podmínek dle § 156 odst. 1. Předtím, než by mohly být zvažovány důvody pro povolení zpětného posečkání, musí být nejprve naplněn důvod posečkání jako takového a ten je vázán na existenci nedoplatku. Existence nedoplatku ve smyslu § 153 odst. 1 daňového řádu je esenciální podmínkou pro možnost vůbec uvažovat o aplikaci tohoto institutu. Záměr

o nutnosti existence nedoplatků plyne i ze závěru výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, který uvedl „pravomoc správce daně povolit posečkání s úhradou daně zpětně dle § 156 odst. 4 daňového řádu znamená, že žádost je podána daňovým subjektem sice již po splatnosti daně, jejíž posečkání je žádáno, avšak daň dosud nebyla uhrazena“. Žádostí ze dne 3.2.2011 žalobce požádal o zpětné posečkání daně z příjmů za zdaňovací období 2002-2005, nicméně tato daňová povinnost byla již exekučně uhrazena k 15.4.2008, v době podání žádosti tak správce daně neevidoval nedoplatek na dani. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „posečkat s úhradou daně lze z důvodu taxativně stanovených jen tehdy, nemůže-li být úhrada daně provedena. Pokud však správce daně v době podané žádosti neevidoval na konkretizovaných daních žádné nedoplatky, neboť tyto daně byly již zcela uhrazeny, pozbývá významu vést řízení o žádosti, která se domáhá posečkání s úhradou daně. Dle soudu dále pokud daňový subjekt již uhradil, stalo se řízení o posečkání s úhradou daně bezpředmětné a správce daně takové řízení zastaví. V dané věci takto správce daně neučinil a ve věci rozhodl meritorně. Důsledky však pro žalobce byly stejné. U žalobce existovaly dva druhy nedoplatků, a to jednak nedoplatek na dani z příjmů za zdaňovací období 2002-2005 a jednak nedoplatek na penále z prodlení související s doměřenou daňovou povinností. Předmětem tohoto řízení je však pouze žádost o zpětné posečkání daně z příjmů fyzických osob za dané zdaňovací období. Všeobecnou zásadou je, že příslušenství sleduje osud pohledávky hlavní, nicméně tato zásada dle žalovaného neplatí naopak, nelze tak konstatovat, že hlavní pohledávka sleduje osud příslušenství.

Ze správního spisu plynou tyto skutečnosti :

Žalobce podáním ze dne 3.2.2011 požádal o posečkání úhrady daně a rozložení její úhrady na splátky, kdy požádal o rozložení částky splatné dne 21.2.2011 podle § 156 daňového řádu. Žalobce uvedl, že rozhodnutím správce daně ze dne 25.2.2009 mu byly povoleny splátky příslušenství daně z příjmů fyzických osob ve výši 11.080,- Kč měsíčně po dobu 23 měsíců s tím, že poslední splátka byla stanovena ve výši 145.096,- Kč se splatností k 21.2.2011. Dle žalobce tak zbývá k datu 21.2.2011 k úhradě částka 130.651,- Kč, kterou však není schopen uhradit najednou, neboť vyživuje jedno nezaopatřené dítě a manželku, která pobývá starobní důchod. Navrhl tak od 21.2.2011 splátky ve výši 11.800,- Kč po dobu následujících 12 měsíců. Zároveň žalobce požádal podle § 156 daňového řádu o zpětné posečkání s úhradou daně, a to daně z příjmů fyzických osob za rok 2002 v částce 11.509,- Kč od 31.3.2003 do 2.4.2008 a v částce 88.100,- Kč od 31.3.2003 do 4.4.2008 a dále daně z příjmů fyzických osob za rok 2003 ve výši 165.216,- Kč, za rok 2004 ve výši 46.684,- Kč a 235.246,- Kč, za rok 2005 v částce 66.344,- Kč. K tomu žalobce uvedl, že doměrek mu byl úročen dle § 63 zákona o správě daně, v čemž však tento úrok neodpovídá požadavkům právního státu. Dané nemravnosti si všiml i zákonodárce, který zákonem č. 230/2006 Sb. narovnal pokřivené vztahy mezi státem a daňovými subjekty. Pokud správce daně vyhoví této žádosti, bude doměřená daň žalobci sankcionována úrokem z prodlení, který bude již slučitelný s principy právního státu, neboť doměřená daň bude v souladu s § 157 odst. 2 daňového řádu úročena úrokem z posečkané částky, která odpovídá roční výši reposazby stanovené ČNB zvýšenou o 7 procentních bodů. Dále žalobce v žádosti uvedl, že daňová povinnost za rok 2002 mu byla doměřena po uplynuté tříleté prekluzivní lhůtě.

Rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 20.4.2011, čj. 255206/11/005522108711, byla žádost žalobce o posečkání úhrady daně podle § 156 odst. 1 daňového řádu zamítnuta, neboť úhrada daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2002-2005 byla provedena a není tak splněna podmínka, že by neprodlená úhrada znamenala vážnou žalobcovu újmu a vedla k zániku podnikání.

Žalobce podal odvolání proti danému rozhodnutí, kdy namítl, že z důvodu provázanosti daně a příslušenství je nutné důvod žádosti vztáhnout také k příslušenství samotnému, které do dnešního dne uhrazeno nebylo.

Rozhodnutím Finančního ředitelství pro hl.m. Prahu ze dne 27.9.2011, č.j. 11418/11-1500-106794, bylo odvolání žalobce zamítnuto, neboť žalobce podal žádost o posečkání zpětně v době, kdy v žádosti uvedené daňové povinnosti již byly uhrazeny. Institut posečkání podle § 156 daňového řádu umožňuje daňovým subjektům, aby za podmínek daných zákonem řešily odklad splatnosti svých daňových povinností a nebo aby rozložily jejich úhradu na splátky. Dále odvolací orgán konstatoval, že daňový subjekt nemůže žádat o to, aby mu správce daně posečkal s uhrazením daňové povinnosti a aby tímto postupem již sdělené penále bylo nahrazeno „lidským úrokem“ z posečkání, neboť takový procesní postup náhrady penále na úrok z posečkání nemá oporu v zákoně a nelze zkombinovat sankce za prodlení a úrok z posečkání ze dvou různých procesních předpisů. Daňový subjekt měl za účinnosti zákona o správě daně vyměřeného za prodlení s úhradou daně penále, které není zcela uhrazeno, avšak žádosti o jeho splátkování bylo vyhověno.

Městský soud v Praze v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.r.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, kterého jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.r.s., neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.

Soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť žalobce tvrdí, že důvody zamítnutí jeho žádosti nejsou seznatelné. Soud má za to, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 je jednoznačně patrné, že žádosti žalobce nebylo vyhověno z důvodu uhrazení daňové povinnosti. Jak dále uvedeno, tento důvod je zcela kruciální a sám o sobě vylučuje povolení posečkání daně. Zároveň se Finanční ředitelství pro hl.m. Prahu vypořádalo s odvolacími námitkami žalobce, přitom žalobce netvrdí, že by se žalovaný nevypořádal s některou jeho odvolací námitkou, proto soud neshledává žalobou namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 a Finanční ředitelství pro hl.m. Prahu.

V posuzované věci vyšel soud z uvedené právní úpravy:

Podle § 156 odst. 1 daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“),

- a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu,
- b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných,
- c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období,
- d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo
- e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.

Podle odst. 4 posečkání lze povolit nejdříve ode dne splatnosti, a to i zpětně.

V dané věci je rozhodný předmět řízení daný obsahem žádosti žalobce. Soud má za to, že žaloba zjevně přehlíží, že žalobce požádal pouze o posečkání úhrady daně, kterou specifikoval příslušným zdaňovacím obdobím 2002-2005 a výší doměřené daňové povinnosti v souladu s daňovou povinností stanovenou dodatečnými platebními výměry Finančního úřadu v Hradci Králové (rok 2002 v částce 11.509,- Kč a 88.100,- Kč, za rok 2003 ve výši 165.216,- Kč, za rok 2004 ve výši 46.684,- Kč a 235.246,- Kč, za rok 2005 v částce 66.344,- Kč), a o rozložení příslušenství daně (penále) na splátky, avšak předmětem žalobou napadeného rozhodnutí je pouze ta část žádosti, která se týkala posečkání úhrady daně. O rozložení příslušenství daně na splátky bylo rozhodnuto správcem daně v samostatném rozhodnutí ze dne 27.4.2011, č.j. 267402/11/005522108711. Žalobou namítaný výklad pojmu daně zahrnující i penále jako příslušenství je bez právního významu k dané věci, jestliže předmětem žalobou napadeného řízení byla pouze žádost o zpětné posečkání daně z příjmů fyzických osob, neboť žalobce žádostí ze dne 3.2.2011 nepožádal o posečkání příslušenství daně – penále, jestliže posečkávanou daň specifikoval výslovně dle doměřené daně.

Nejvyšší správní soud již shodnou argumentaci zástupce žalobce posuzoval v rozsudku č.j. 1 Afs 15/2013-34, dle kterého *„Ustanovení § 156 daňového řádu tak normuje, že taxativně stanovené podmínky, pouze při jejichž splnění může správce daně posečkat s úhradou daně, jsou navázány na nemožnost splnění platební povinnosti včas, tedy ve lhůtě splatnosti té které daně. Jinými slovy, jen tehdy, nastane-li některá z taxativně uvedených podmínek, pro kterou nemůže daňový subjekt daň uhradit, smí správce daně zmírnit důsledky nevčasné úhrady tím, že rozhodne o posečkání s platbou daně. V takových (sociálně-ekonomických) případech také zákon přímo stanoví, že po dobu povoleného posečkání nevzniká povinnému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení (§ 157 daňového řádu), neboť se rozhodnutím o „posunutí“ lhůty pro úhradu daně subjekt v prodlení neocitá. Rovněž tak je na takto „posunutou“ lhůtu pro úhradu daně navázán odlišný režim pro výpočet úroku z posečkané částky.*

Z uvedeného tak plyne jediný možný závěr, a to, že posečkat s úhradou daně lze z důvodů (jak již bylo zdůrazněno) taxativně stanovených jen tehdy, nemůže-li být úhrada daně provedena. Pokud však správce daně v době podané žádosti neevidoval na konkretizovaných daních žádné nedoplatky, neboť tyto daně byly již zcela uhrazeny, pozbývá významu vést řízení o žádosti, která se domáhá posečkání s úhradou daně.

Jak již soud zdůraznil, užití ustanovení umožňuje výjimku z pravidla, že daň je splatná v zákonem stanovených lhůtách a při jejich nedodržení následuje finanční sankce, jejíž výše plyne přímo ze zákona. Takovou výjimku lze však učinit pouze z důvodů, které zákon stanoví. V žádném případě však § 156 daňového řádu neslouží k obcházení pravidel v daňovém řádu stanovených pro placení daně či k jinému mírnění důsledků, jež vzešly z doměření daně. Měli-li tedy daňový subjekt finanční prostředky k úhradě daně a daň také uhradil, nenastaly-li tedy u něho důvody, pro které by daň uhradit nemohl, pak řízení o posečkání s úhradou daně se skutečně stává bezpředmětným; daň je již uhrazena a není s čím tedy posečkávat. V takovém případě se řízení zastaví, jak ostatně správce daně rovněž učinil.

Nejvyšší správní soud jen pro pořádek připomíná, že situace předvídaná v § 156 může nastat i po splatnosti daně; není tedy důvodu pro vyloučení užití nástroje posečkání s úhradou daně v situaci, kdy daň již dávno splatnou je, daňový subjekt ji neuhradil a poté požádal o posečkání. Byly-li by správcem daně zjištěn (a daňovým subjektem) prokázán některý z důvodů, pro který může správce daně s úhradou daně posečkat, ve své podstatě takové žádosti

vyhovět musí. Pravomoc správce daně povolit posečkání s úhradou daně zpětně (§ 156 odst. 4 daňového řádu) tedy znamená, že žádost je podána daňovým subjektem sice již po splatnosti daně, jejíž posečkání je žádáno, avšak daň dosud nebyla uhrazena. Není tedy správný názor krajského soudu, že je-li žádost o posečkání s úhradou daně podána daňovým subjektem po lhůtě splatnosti této daně, řízení se automaticky zastaví, tak tomu není (jak je vyloženo shora).“

Městský soud v Praze tak má shodně s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu za to, že posečkat s úhradou daně lze pouze tehdy, nebyla-li již provedena úhrada daně, neboť důvody posečkání daně dle § 156 odst. 1 písm. a), c), d), e) daňového řádu výslovně odkazují na (ne)provedení úhrady daně (*neprodlená úhrada* - písm. a), c), *vybrat daň* - písm. d), *očekávání zániku daně* - písm. e). *Ohrožení výživy daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných* dle písm. b) také předpokládá dosud neuhrazení daně, neboť pokud již není dána povinnost úhrady daně, nelze očekávat ani ohrožení výživy dotčených subjektů. Ust. § 156 odst. 4 daňového řádu je třeba vykládat pouze ve smyslu určení okamžiku „běhu“ posečkání, pokud je uvedeno *zpětně*, značí to pouze, že posečkání daně je přípustné jak před splatností daně tak i po splatnosti daně. Soud považuje výše uvedený výklad ust. § 156 daňového řádu ve smyslu podmíněnosti nezaplacení daně za jediný objektivně možný, proto nespátňuje podmínky pro aplikaci principu *zásada in dubio mitius*. Diskreční pravomoc žalovaného byla limitována neuhrazením daně, proto nebyl žalovaný oprávněn přihlédnout k jakýmkoliv dalším skutečnostem ohledně žalobou tvrzenému snížení dopadu spočívajícím v tvrzené nepřiměřené výši penále a prekluzi daně. Soud opět zdůrazňuje, že předmětem žalobou napadeného rozhodnutí bylo pouze posečkání daně nikoli penále, proto je již pojmově vyloučeno, aby bylo přihlédnuto k jiným následkům (zde penále), než které by plynuly z daňové povinnosti samotné. Zejména pokud ohledně penále žalobce požádal pouze o rozložení splátek, čemuž bylo správcem daně vyhověno. Jakkoli žalovaný zamítl žádost žalobce namísto vydání rozhodnutí o zastavení řízení pro bezpředmětnost (srovnej NSS č.j. 1 Afs 15/2013-34), tato vada neměla nijaký vliv na právní postavení žalobce, neboť zásah do práv a povinností žalobce – nevyhovění jeho žádosti - je totožný.

Text důvodové zprávy k ust. § 156 daňového řádu nijak nevylučuje výše uvedenou podmíněnost posečkání neuhrazením daně. „Eliminace a snížení dopadů, které představuje prodlení znamenající vznik příslušného úroku z prodlení“ plyne z povahy posečkání, neboť pokud je povoleno posečkání daně, nedochází sice ke změně splatnosti daně, avšak sankce z prodlení daňového subjektu je modifikována ve prospěch tohoto daňového subjektu (srovnej § 157 d.ř.). Účelem posečkání daně je předejít, resp. omezit negativní dopady vzniklé úhradou daně. Pokud již daň byla uhrazena, případný následný nepříznivý dopad nemůže být vyloučen správním aktem daňového orgánu, zde posečkáním daně, neboť posečkání daně nemá faktický vliv na již uhrazenou daň.

Žalobce v žalobě nijak nespecifikoval „absurdní a diskriminační závěry“ žalobce, proto takto obecně vymezený žalobní tvrzení není způsobilé soudního přezkumu (srovnej § 71 písm. d), § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud shodně se žalobou napadeným rozhodnutím má za to, že úhrada daně vyloučila naplnění podmínek pro posečkání daně, proto je nevyhovění žádosti žalobce o posečkání daně věcně správné, odůvodnění rozhodnutí správce daně nelze považovat za pouze formální, jestliže se správce daně zabýval věcnou podstatou naplnění podmínek pro posečkání daně. Soud tak žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl pro nedůvodnost.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1.dubna 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková